

soudním vyrovnáním. Jím nabyt stěžovatel volnost obchodování jen pro dobu, po kterou trvala rovnováha mezi aktivy a passivy stěžovatele vyrovnáním zjednaná. Jakmile byla rovnováha ta v neprospěch aktiv rušena tou neb onou událostí v tom směru, že se stěžovatel stal opět neschopným k placení, tudíž obzvláště jakmile se pohledávky věřitelů na vyrovnacím řízení súčasněných staly nesplněním závazků, zejména splátek vyrovnáním ujednaných vymahatelnými v původním rozsahu, aniž se přiměřeně zvýšila i aktiva, nelíšily se postavení, práva a povinnosti stěžovatele, nikterak od postavení, práv a povinností jiného dlužníka neschopného k placení, takže bylo i jemu od okamžiku, kdy nabyt vědomí o opět své neschopnosti k placení, zdržeti se pod následky Šu 486 čís. 2. tr. zák. nových dluhů a placení, pokud to podle povahy dotyčného obchodu poškodilo nebo mohlo poškoditi všechny nebo některé, zejména i nové věřitele, a činiti návrhy dlužníku neschopnému k placení náležející.

Čís. 2656.

Útisk (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.).

»Zlým nakládáním« ve smyslu Šu 1 zákona (stejně jako podle Šu 496 tr. zák.) jest jakékoliv působení na tělo jiné osoby, jímž se této osobě přivodí třebaš chvilkový pocit bolesti nebo nevolnosti, nebo podobný pocit nepříjemný, třebaš po krátké době pomíjející; stačí stržení klobouku s hlavy.

Nátlak na vůli napadeného nemusí tu (na rozdíl od vydírání) býti určité intensity; spoluchapatelství; rozdíl od skutkové podstaty Šu 496 tr. zák.

(Rozh. ze dne 12. února 1927, Zm II 375/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 8. července 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem útisku podle Šu 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce hmotněprávní namítá stížnost, že stržení klobouku s hlavy L-ovi není ještě zlým nakládáním ve smyslu § 1 zákona o útisku a tvořilo by snad takové zlé nakládání skutkovou podstatu Šu 496 tr. zák., že stěžovatel oním činem nevyužitkoval tísně L-ovy a že čin ten byl naprosto nezpůsobilým působiti na rozhodování se L-ovo. K námitkám nelze přisvědčiti. Není předem důvodu, dáti pojmu zlého nakládání jiný výklad pro obor Šu 496 tr. zák. a jiný pro rozsah Šu 1 zákona o útisku. Jest jím jakékoliv působení na tělo jiné osoby, jímž se přivodí této osobě pocit bolesti nebo nevolnosti, byť jen chvilkový, nebo podobný pocit nepříjemný, třebaš po krátké době pomíjející. Pocit takového rázu vyvolává i stržení klobouku. Než, nehledíc k tomu, dlužno podle zásad

o spolupachatelství skutek stěžovatelův posuzovati v souvislosti s činy ostatních osob na témže místě v téže době proti téže osobě se stejným úmyslem jednajících, totiž žen, které počaly L-u chytati rukama. Tuto souvislost všeho jednání předsevzatého proti L-ovi davem, jímž byl obstoupen, má zřejmě soud na zřeteli, zdůrazňuje v rozsudku, že stěžovatel využítkoval tísně, t. j. obklopení L-y davem. Toto obklopení znemožňovalo, neb alespoň stěžovalo L-ovi útěk i pro případ, že by dav a s ním stěžovatel použil vážnějších útoků, setrval-li by L-a, ač byl chytán rukama a stržen mu klobouk, na chůzi do N. J. (k práci). Situace, již podle rozsudečného zjištění stěžovatel využítkoval, poukazovala způsobem pro L-u poznatelným k tomu, že mu, neupustí-li od svého úmyslu, dostaviti se do práce v závodě, jehož zaměstnancem byl, bude způsobena vážnější ještě újma při nejmenším na tělesné nedotknutelnosti, než jaká mu byla již nastala chytáním se ho rukama a strhnutím klobouku. By nátlak takovýto jednáním nebo jinou činností Šu 1 zákona o útisku na vůli dotčené osoby vykonaný byl určité intensity, zákon na rozdíl od skutkové podstaty zločinu vydírání nepožaduje. Tresce činnost tohoto rázu pro případ, že jest výronem úmyslu vynutiti bezprávně na osobě jí dotčené, by něco konala; opomenula nebo snášela, předpokládá zákon zřejmě, že činnost ta je povšechně způsobilá působiti na vůli osoby té ve směru naznačeném, takže není třeba, by způsobilost ta byla v konkrétním případě zvláště zjištěna. Aniž by záleželo na tom, zda způsobilost zlého nakládání nebo vyhrůžky zlým nakládáním zákonem povšechně předpokládaná v konkrétním případě podle zvláštních okolností jeho více nebo méně se uplatňovala, pokud se týče uplatnila, čili nic, vybočuje skutek stěžovatelův z podpůrné proň skutkové podstaty Šu 496 tr. zák. již pro zjištěný úmysl, s nímž stěžovatel jednal, a naplňuje, jak nalézací soud správně rozhodl, skutkovou podstatu přestupku útisku podle Šu 1 zákona čís. 309 Sb. z. a n. z r. 1921.

Čís. 2657.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pro pojem »shromáždění (zástupu)« ve smyslu Šu 39 čís. 2 zákona nestačí přítomnost šesti osob: ta odpovídá pojmu »více lidí«, který znamená počet dvou lidí sice převyšující, avšak přece tak nepatrný, že možno na první pohled zjistiti, kolik osob tu jest a které to jsou, a počet ten se podstatně změní, ubudou-li nebo přibudou-li jedna nebo dvě další osoby.

(Rozh. ze dne 12. února 1927, Zm II 390/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem státního zastupitelství a obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 22. července 1926, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle Šu 14 čís. 5 zák. na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku, ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících a sprostil obžalovaného podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro onen přečin, jehož